

Matthew
Costello

Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Tajemství
prázdného
trezoru

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
CHERRINGHAM – THICK AS THIEVES
vydaného v roce 2014 nakladatelstvím Bastei Lübbe AG
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-720-6

Hlavní postavy

Jack Brennan je bývalý detektiv z newyorského oddělení vražd, kterému před nějakou dobou zemřela manželka. Odešel do výslužby a netoužil po ničem než po klidu a míru. Doufal, že obojí najde v poklidném anglickém městečku Cherringham. Zvolil si život na obytné lodi, s níž se plavil po tamních kanálech a těšil se ze samoty. Brzy však zjistil, že mu přece jen něco chybí – výzva v podobě řešení zločinů. A Cherringham mu kupodivu dokázal něco nabídnout i v tomto ohledu.

Sarah Edwardsová je webová designérka, která žila s manželem a dvěma dětmi v Londýně. Před časem však muž utekl se svou sexy americkou šéfkou a Sarah se rozpadl celý život. S dětmi se odstěhovala zpátky do zastrčeného Cherringhamu, odkud před lety odešla. Jenže maloměstská atmosféra ji začala znovu ničit – nikdy se tam nic nedělo. To si aspoň myslela do chvíle, kdy jí do života vstoupil Jack a všechno změnil, k lepšímu i k horšímu.

1.

Na konci duhy

Jerry Pratt přišlápl plynový pedál a vytočil motor starého landroveru do vyšších otáček. Volant svíral ze všech sil a cítil, jak se kola vozu protácejí na příkrém bláživém svahu kopce zvaného Winsham Hill.

„No tak jeď, ty nádhero!“ hulákal do řevu motoru, když staré auto, skoro vrak, stále klouzalo a nebezpečně se naklánělo na jednu stranu.

Pak se pneumatiky konečně zakously do uježděné staré farmářské cesty, vůz se vrhl kupředu a Jerry auto zase plně ovládl.

„Kristapána, už jsem myslel, že jsme v troubě,“ oddechl si Baz, který seděl na místě spolujezdce a křečovitě se držel madla na staré kovové přístrojové desce.

Jerry se otočil po dávném kamarádovi a se smíchem ho strčil pěstí do ramene.

„Ha! Dobře jsem viděl, že jsi vyděšený jak vrabec, ty tlustej parchante. Jen doufám, že po tobě nezůstane mokré sedadlo!“

Ostře odbočil s landroverem na šterkový pruh před táhlým lesíkem, který lemoval úpatí kopce, pak zastavil a vypnul motor.

„Nechápu, proč prostě nejedeš po tý cestě, co vede od kriketovýho hřiště, tak jako každej normální chlap,“ zavrčel otráveně Baz.

„Páč nejsem normálka, nebo snad jo?“

„To máš sakra pravdu, to nejseš.“

Jerry se znovu zachechtal, vytáhl balíček cigaret a nabídl Bazovi, ten však zavrtěl hlavou.

„Nechal jsem toho, copak už nevíš?“ pravil pochmurně. „Abby to nemá ráda. Kór když máme děcko.“

Jerry obrátil oči v sloup.

„Měl by sis na to dávat bacha, kámo. Má tě pěkně pod pantoflem.“

„To asi jo, ale tebe to jednou taky potká, Jerry. Jen počkej.“

„Ani nápad. Já mám nezlomnýho ducha.“

Jerry se zazubil. *Jo, přesně tak. Volnej jako pták*, pomyslel si. *A taky chudej jako nějakej podělanej nádeník.*

Zapálil si cigaretu, popadl bundu a vyškrábal se z landroveru. Přitom se rozhlížel kolem. Říkalo se, že z toho místa je možné zahlédnout území pěti hrabství, ovšem on tomu nikdy nevěřil. Považoval to za blábol vymyšlený turistickými agenturami – a i kdyby, co na tom? Co by mělo za smysl koukat se na pět hrabství? Všude to tu vypadá na vlas stejně. Samá pole.

A přece musel uznat, že výhled je pěkný. Třeba to bylo denní dobou. Možná by si měl zvyknout vstávat dřív než kolem jedenácté...

Obrátil se a zaměřil pohled na stromy rostoucí na okraji háje, kolem kterého právě projeli.

Za lesíkem (o němž věděl, že je ve správnou roční dobu plný pěkně tučných bažantů) leželo cherringhamské kriketové hřiště. A ještě dál se rozkládal samotný Cherringham.

Baz měl pravdu – *tudy* vedla nejlepší cesta k Winsham Hillu. Jenže se na ní nedala zažít žádná legrace. A také byla na Jerryho vkus poněkud příliš... veřejná. Vůbec nesešlo na tom, co člověk v okolí Cherringhamu podnikal, protože se pokaždé našel někdo, kdo měl tuze napilno strkat do toho nos, stěžovat si a hledat v tom nějakou levárnu.

Proto raději jezdil opuštěnou zadní cestou, což byla poněkud méně *běžná* trasa, kudy se dalo městečko objet.

A vůbec – kde by měl v těchto časech mladý, plnokrevný a dobře vyhlížející mládenec jako on hledat trochu vzrušení? Rozhodně ne v drubežářském závodě, kde by za šest babek na hodinu obracel kuřata naruby jako rukavice.

Jednou bude bohatý a slavný a postaví si tady nahoře velkou vilu, aby z ní viděl na těch pět blbých hrabství, bude vysedávat s kamarády na terase, pokuřovat trávu a popíjet pivo a všechnu dřinu ať si Cherringhamští vyžerou sami.

„Nabil jsem baterie, Jerry, protože vím určitě, že tys na to zapomněl,“ ozval se Baz od zadního čela landroveru a vyrušil Jerryho ze snění o zlaté budoucnosti.

„Taky jsem se o to vůbec nestaral, ty starej moulo, protože jsem věděl, že to uděláš ty,“ opáčil Jerry.

Baz otevřel zadní dveře, vlezl dovnitř a z nákladového prostoru vytáhl dva detektory kovů.

„Vyber si zbraň,“ vybídl parťáka a seskočil z auta.

Jerry zauvažoval. Typ Mark IV byl těžší, ale lépe odfiltrával šum pozadí. Detektor Expro-Navigator tolik nevážil, ale zase nebyl tak spolehlivý.

„Vezmu si Expro, Bazi, mám dneska od rána nějaký namožené rameno,“ odpověděl.

„Tak to bych řek, žeš včera zvedal až moc pint,“ popíchl ho Baz. „I když pár jich není nikdy na škodu.“

Baz podal kamarádovi lehčí detektor a Jerry ho opřel o bok vozu, aby si mohl nazout holínky. Díval se na Baze, jak bere rýč a druhý přístroj a pak stoupá na hřeben návrší. Tam se zastavil s rukama zapřenýma v bok a rozhlížel se po údolí.

„Jak to provedem – začneme dole a potáhnem nahoru do kopce?“

Jerry už s holínkami na nohou vzal druhý detektor, zamkl landrover a připojil se k Bazovi.

„Ba ne, řek bych, že začnem v púlce a půjdem dolů.“

Vrcholek Winsham Hillu pokrývala neudržovaná louka, po jejíž jedné straně se táhla cesta, po které vyjeli z údolí. V polovině svahu se spád zmírnil a louka přešla v pole s různými plodinami, jež se svažovala dolů až k Avonskému potoku. Říčka protékala krajinou v četných meandrech, obkružovala celý Cherringham, a nakonec se vlévala do Temže.

„Vidíš támhle farmu Nízkej háj?“ zeptal se Jerry a ukázal do údolí na opačný břeh potoka.

Baz přikývl. „Tam bejvá Butterworth, že jo?“

„Jo, zrovna ten. Slyšel jsem ho, jak tvrdí, že na tomhle kusu země jsou pole už kolik tisíc let.“

„Takže kdysi tam někde třeba stávaly nějaký starý baráky?“

„Přesně. A taky tudyma asi vedly cesty, silnice. A u nich plácky, kde si lidi na chvilku sedli. Zdřímli si. Mohlo jim leccos upadnout. Bůhví, co tam mohli ztratit. Nebo zakopat. Třeba tam někdo schoval kdoví co.“

„Poklad!“ vydechl Baz.

„Jo, no, možná,“ přikývl Jerry. „Když budem mít kliku.“

„Tys zatím ještě kliku neměl, co? Nebo jo?“

„Ne, Bazi, neměl. A právě kvůli tomu tě mám s sebou. Ty mně přineseš štěstí, brácho.“

„A taky za tebe oddřu půlku tý blbý práce,“ dodal Baz.

Jerry ho plácl po rameni. Napadlo ho, že Baz se nevrlý snad už narodil. Bylo zapotřebí pořád ho povzbuzovat.

„No vlastně jo. To je pravda. Ale na druhý straně bys dostal půlku toho podělanýho pokladu, až nějakej najdem.“

„Jestli nějakej najdem,“ opravil ho Baz. „A stejně bysme se museli podělit s Butterworthem.“

„Je to jeho farma, Bazi. Jeho pozemky.“

„To se mně zdá nespravedlivý – jen si dřepí doma, popíjí čaj a my musíme oddřít všechnu tu rachotu.“

„No, takový jsou pravidla.“

„Hmm. Když říkáš...,“ zahučel Baz. „Ale todle je už třetí sobota, kdy ti pomáhám, a na rovinu, už toho pomalu začínám mít plný zuby.“

„Ták, tři soboty a pořád žádněj poklad? Kam to ten svět spěje?“

„Nemusíš bejt hned nasranej, Jerry. Jen ti to říkám, nic víc.“

„Však já vím, kámo,“ reagoval Jerry už mírněji. „Tak se do toho dáme, co říkáš? Čím dřív začnem hledat, tím dřív budem mít štěstí.“

Jerry si hodil rýč přes rameno, zvedl detektor a vykročil dolů po svahu, aby hledal své štěstí.

2.

Kdo to najde, ten to má

Baz si vytřel pot z očí a narovnal se.
Bože, to mě bolí hřbet! pomyslel si.

Podíval se na hodinky. Už bylo po páté. Skoro sedm hodin se plahočí cikcak po poli. Tam a zase zpátky se brodí blátem, pomalu máchají detektory ze strany na stranu a naslouchají, jestli se neozve výmluvné pípnutí signalizující nějaký nález.

Napřed postupovali spolu, pěkně vedle sebe. Potom však Jerry usoudil, že by se měli rozdělit a každý pracovat na určité části pole. Nějak se tím prý měly zvýšit naděje, že by mohli něco objevit, Baz ovšem nechápal, v čem mohl být tento systém lepší.

Celý svah protínaly brázdy a podle Jerryho logiky by měli přecházet přes pole sem a tam napříč přes směr brázd. Prý když budou mít štěstí, tak se něco mohlo dostat nahoru už při orání.

Na tom pozemku měl Butterworth sít kukuřici, a už na to bylo skoro pozdě, jenže v posledních dnech v jednom kuse přšelo, a tak musel čekat až do poslední chvíle.

Potíž spočívala v tom, že díky všemu tomu dešti se zorané pole změnilo v bahnisko, kterým se prodírali z jednoho konce na druhý. Baz měl holínky obalené blátem a těžké jako cent. Pokud šlo o něho, vůbec neměl dojem, že by se ho nějak drželo štěstí.

Bolelo ho v zádech. Bolely ho nohy. A ruce ho bolely také, jak pohyboval tím zatraceně velkým a těžkým detektorem, který za celou dobu nedetekoval vůbec nic.

Jerry si prozíravě vybral lehčí přístroj, ale na tom nebylo nic překvapivého. Baz věděl, že je to prohnaný parchant, ale ještě nikdy se mu nepostavil na odpor. S Jerryem nebylo záhodno pouštět se do křížku – rval se zlomyslně a záludně. Byl hubený jako tyčka, samá šlachy. Jako by snad vůbec nejedl a pořád jenom pil, ale když došlo na pranici, naráz měl svalů až dost.

Zrovna jako nějaký příšerný pes, který do vás zatne zuby, sevře čelisti a nepustí a nepustí.

Zatímco Jerry byl hubený, Baz si připadal tlustý a nemotorný. Býval takový odjakživa – už když spolu chodili do školy. Teď se tomu říká obezita. Jako by v tom sakra byl nějaký rozdíl. Ale co, Abby měla figuru zrovna jako on a nedělala si z toho hlavu, tak proč by se měl trápit?

Opřel se o rýč a ohlédl se přes pole po Jerryem.

Napřed ho vůbec neviděl – až po chvílce ho zahlédl, jak odpočívá, sedí opřený zády o sloupek v plotě a pokuřuje. Teď na něho Jerry zamával.

Baz mu také zamával.

Línej parchant.

Sáhl do kapsy, vytáhl z ní plechovku s energetickým nápojem a vypil ji do dna. Byla poslední a už je prázdná. To se zase dnes vyvedl náramný den. Vyhodil sedm liber za plechovky s pitím a výživné tyčinky, a co zatím našel?

Zalovil v kapse kalhot a vytáhl své poklady. Jeden kovový knoflík. Dva kousky železného šrotu. A tři nábojnice z brokovnice.

Ale co, však už bude brzy konec. Zbývá jim prochodit poslední čtverec v koutě pole a pak se mohou vydat zpátky domů.

Hodil si rýč přes rameno, usadil sluchátka na uších a seřídil parametry detektoru. Pozvedl ho, aby se smyčka vznášela těsně nad zemí, a vykročil, aby prohledal zbytek pole.

Tohle už dělat nebudu. Je to vyloženě promarněnej čas, zatraceně! pomyslel si.

Jerry pozoroval Baze, jak ve vzdáleném rohu pole přechází dopředu a dozadu jako zombie, a pocítil jakousi úzkost. Za chvíli bude šest, a když budou pokračovat tímhle tempem, nedostane se do hospody dřív jak po sedmé. A to je pro něho moc pozdě!

Ale co je to s tím Bazem? Proč se tam plazí jako šnek?

Možná bych si měl na pomoc vzít někoho jinýho, pomyslel si. *Řeknu Bazovi, že se na to nehodí...*

Pravda ovšem byla taková, že měl pro Baze slabost. Ta jeho ženská, to byla opravdu semetrika, a Jerry si byl až moc dobře vědom, že kdyby kamaráda tu a tam nevytáhl aspoň na pár hodin z domu, tak by se nakonec musel jít oběsit.

A potom také, to se muselo Bazovi přiznat, byl důkladný. Nikdy neodešel od rozdělané práce, dokud s ní nebyl hotov.

Jerry zašlápl oharek cigarety do bláta a vydal se za Bazem, aby mu řekl, že toho má nechat.

Ani nemusel dojít až k němu. Baz přestal sám.

Jerry viděl, jak se parťák shýbl a rýpl do země, pak přešel smyčkou detektoru nad tím místem znovu a zase ryl v hlíně. Potom si bez ohledu na všechn ten marast klekl a začal odhrabovat bláto rukama.

Jerry přidal do kroku.

Baz se posadil, stáhl si sluchátka z uší a zuřivě na něho mával – naráz se hýbal opravdu svižně.

„Jerry! Jerry!“

Nebylo nutné, aby kamaráda pobízel. Jerry se rozběhl, a když přisupěl k Bazovi, mohutný chlapík pořád ještě usilovně odškraboval zeminu rýčem a vydolovanou hlínu házel všude kolem sebe.

„Páni, Bazi! Přestaň! Jen pomalu, pomalu, kamaráde!“ brzdil ho Jerry a už si klekal vedle něho. „Máš něco? Copak to je?“

„Slyšel jsem silnej signál, Jerry. *Obrovskej!*“

„No tak se uklidni, přestaň bláznit. Může to bejt všecko možný. Kus starýho pluhu. Zahrabanej vůz. Bomba z druhý světový...“

„Bomba? Kristepane!“

Baz rychle vyskočil na nohy, pustil rýč a couval pryč.

„Nebo... Může to bejt i něco cennýho – a kdyby jo, přece bys to nechtěl poškrábat rejčem.“

Usmál se na Baze, který zmateně vrtěl hlavou, pomrkával a nakonec přikývl.

„Jo, máš pravdu. Mohlo by to bejt něco cennýho...“

Jerry opatrně odhrábl vrstvu hlíny ke straně a už nález ucítil pod špičkami prstů. Něco tam opravdu leželo, o tom nebylo sporu, něco plochého, snad se vzorem vytlačeným do povrchu. Zkusil to zvednout, ale ta věc byla příliš velká a zatížená zbývající hlínou, a lepkavý jíl jako by se svého vlastnictví nechtěl vzdát.

Baz znovu poklekl vedle parťáka.

„Musíš na to takhle, Bazi,“ poučoval ho Jerry a předváděl, jak odhrabávat hlinu pěkně po hrstech. „Hezky jemně.“

Zabralo sotva minutu, než se jim konečně podařilo odhalit tvar té záhadné věci.

Mělo to podobu kruhu se zvýšeným okrajem a celé to mělo v průměru několik desítek centimetrů. Předmět byl čertovsky těžký. Jerry se přesto pokoušel kovový kruh zvednout.

„Krucí – budeme muset zabrat. Je to těžký jako hrom.“

Baz se chopil protějšího okraje kruhové desky a zabral. Ohromeně vykulil oči.

„A kruci! Je to fakt z nějakýho kovu. Ale co to je, Jerry? Je to poklad?“

Jerry vytáhl láhev s vodou, kterou měl zasunutou v kapse bundy, a nalil trochu na tu věc. Na jednom místě se odplavila vrstvička bláta a objevil se černý povrch s jemným modravým nádechem. Podíval se zblízka. Plochu kruhu zdobily nějaké vyryté postavy – lidé bez kouska oblečení na sobě, jak tančí, vyhrávají na trumpety a v rukou třímají oštěpy.

„Já ti nevím, Bazi. Mohl by to bejt nějakej starej ták. Nebo podobný harampádí. Třeba něco jako ty velký podnosy, na kterejch se krájí pečínka...“

„Ale... ale mohl by to bejt i poklad?“

Jerry se podíval na Baze, jemuž zářil obličej jako dítěti u vánočního stromečku.

„Je to možný.“

Ovšem ve skutečnosti si to nemyslel. Copak by se zrovna na něho někdy mohlo usmát štěstí?

3.

Podle předpisů

Pete Butterworth seděl ve svém stavení za starým kuchyňským stolem, ruce založené na prsou, a čekal. Na rameni cítil teplou dlaň své manželky Becky, a její dotek mu dodával klidu. Rozhlédl se po místnosti. V kuchyni jich bylo celkem pět – ale několik minut už nikdo z nich nepromluvil.

V čele stolu seděl profesor Peregrine Cartwright, někdejší šéf katedry římské archeologie na Oxfordské univerzitě, a studoval kovový podnos pomocí lupy jako Sherlock Holmes. Občas těžkým artefaktem pootočil a zapsal si poznámku do malého notýsku, který měl na stole před sebou.

Naproti Peteovi seděli za stolem na kuchyňských židličkách Jerry a Baz, kterým v žertu říkával „nejnemožnější hledači pokladů na světě“.

Možná až do dneška.

Přilajdali se na statek, zrovna když končil s dojením, za sebou nechávali blátivé stopy vedoucí až do domu, a oba u toho drmolili jeden přes druhého, takže napřed vůbec nevěděl, o čem to povídají.